

COMORILE CASEI SIMIAN

Gheorghe Dican¹

gheorghe.dican@gmail.com

Keywords: *The Simian House, The Art Museum, Ramnicu Valcea.*

Abstract: *The Simian House, or the Art Museum, has been, and still is, one of the centers with great interest of the cultural life of Valcea County. The history of this building, its architecture and current destination justify the presentation of some elements and figures that have marked the history of the place, and of the events that are organized now, part of the projects which are in progress and which largely define the activity of the Art Museum.*

Situat în zona centrală a orașului, imobilul care adăpostește colecția de artă a Muzeului Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea se remarcă prin splendida combinație între formele arhaice și cele moderne. Încă de la intrare, vizitatorul este impresionat de atmosfera pe care o emană construcția, dar și de misterul ei. Fără îndoială, atmosfera casei predispune la reverie iar visului tău nu-i pot lipsi siluetele și chipurile celor care, cândva, au locuit acolo. Putem să imaginăm un tablou din care nu lipsește stăpânul casei, impozantul domn Nae Simian, fibră de țaran ardelean, scund și îndesat la statură, om energic, bine înzestrat intelectual. Stă așezat la gura șemineului și trage tacticos din pipă, cu gândul la afacerile de la fabrica de piele și cu ochii ațintiți la Tița, frumoasa sa soție. Iat-o și pe distinsa doamnă Tița Simian, înaltă, subțire, povestind marelui arhitect Șimotta detaliile legate de călătoria din care tocmai se întorsese și care îi lăsase o impresie specială. În piața San Marco din Veneția văzuse un mic palat ce avea o curte interioară deschisă, un fel de mică piațetă, unde vara se jucau piese de teatru. Uneori, un “anonim venețian” îndrăgostit își cântă partitura într-o astfel de piațetă iar sunetul muzicii plutește mult după aceea de-a lungul străduțelor înguste și deasupra canalelor orașului de pe ape. Seara, în drum spre casă, același anonim îndrăgostit se odihnește la o masă de lemn dintr-un mic restaurant de pe chei, visând cu ochii deschiși și privind nostalgic, ca orice îndrăgostit, zborul unor gălăgioși pescăruși, anonimi și ei, care se pierd, ca niște umbre, în largul mării. Cu cuvinte și fraze ca acestea l-o fi “vrăjit” doamna Simian pe ilustrul arhitect, venit special de la București, atunci când i-a comandat proiectul pentru casa care, mai târziu, după ce a găzduit și câteva instituții și organizații comuniste, a devenit muzeu de artă.

Familia Simienilor, cu toate ramurile ei, era originară din Săliștea Sibiului și era înrudită cu importanți gospodari de acolo: Șteflea, Lupaș (familia istoricului Ioan Lupaș), Hociotă ș.a. Ardelenii care s-au stabilit în Vechiul Regat formează un capitol special, expansiunea lor în diverse locuri generând prosperitate pentru că erau energici, aveau inițiativă, erau cultivați și inteligenți. Simienii,

¹ Gheorghe Dican, muzeograf, Muzeul Județean „Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea.

proprietari ai casei care adăpostește azi Secția de Artă (Muzeul de Artă) a Muzeului Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea, dețineau inclusiv vestita Fabrică de Piele din oraș, de aceea, pe bună dreptate, numele lor este asociat și astăzi cu acest obiectiv industrial, important și înainte de instalarea regimului comunist, și în timpul acestuia, deși mai marii vremurilor comuniste aveau să schimbe numele fabricii în “11 Iunie”, marcând astfel momentul naționalizării de la 1948. Celebra familie a Simienilor, cu toate ramurile ei, care a scris o bună parte din istoria orașului Râmnicu Vâlcea, a prosperat financiar iar membrii ei au avansat rapid în ierarhia socială a orașului de adopție, situat la poalele Capelei. Ramura foștilor proprietari ai Fabricii de Piele și ai clădirii în care astăzi își desfășoară activitatea Muzeul de Artă, cunoscută și sub numele de “Casa Simian”, provenea din Oprea Simian care, împreună cu unii descendenți ai săi, odihnește în cimitirul din Râmnicu Vâlcea.

Construită în anul 1940 după planurile arhitectului Gheorghe Șimotta, sub supravegherea arhitectului Nicolae Lupu și în antrepriza asigurată de familia Fiorovanti-Candone, clădirea s-a înălțat pe locul unei vile mai vechi care aparținuse boierilor Otetelișanu. Macedo-român de obârșie, Gheorghe Șimotta (1891-1979), a fost una dintre figurile importante ale arhitecturii românești interbelice, profesor la Institutul de Arhitectură Ion Mincu și, totodată, șef al Catedrei de desen și pictură. El a fost, de asemenea, autor al multor proiecte de arhitectură din București și din provincie. Principala lui realizare rămâne, totuși, Palatul Patriarhiei din București, lângă care și-a construit și propria casă, care este o altă realizare de excepție.

O altă ramură a familiei Simian este cea a avocatului Dinu Simian, care a fost șef al organizației național-țărăniște de Vâlcea și vicepreședinte al Camerei Deputaților. Fiica sa, scriitoarea Mira Simian, împreună cu cel de-al doilea soț, poetul Ștefan Baciu, profesor la Universitatea din Honolulu, autor al celebrului roman “Praful de pe tobă”, carte care a fost citită în serial la radio Europa Liberă înainte de 1989, au fost o prezență asiduă și constantă a literaturii române în străinătate. Figura Mirei Simian este evocată de soțul său în volumul memorialistic “Mira”, apărut în 1998. Evocând-o pe Mira, autorul menționează în volumul dedicat soției sale aducerile-amine ale acesteia, desele ei referiri la orașul Râmnic și la casa ei părintească în care se aflau valoroase lucrări de artă. Din păcate, pentru că se afla chiar în centrul istoric al Râmnicului, casa Mirei Simian nu a scăpat procesului de “modernizare” a orașului, al cărui centru a fost demolat în anii '70, casa fiind distrusă o dată cu această parte a așezării. Ca mulți dintre Simieni, Mira a înțeles rapid pericolul care venea din partea noului regim instalat în țară, astfel că a trebuit să părăsească România și să lase în urmă iubitul Râmnic, “oraș al bunăstării și al liniștii”, după cum îl descria ea însăși. Casa părintească a Mirei era - scria Ștefan Baciu - „acea clădire fără pereche în tot orașul, zidită din gustul și din plăcerea bunicului ei matern, Iosif Paslawsky-

Bejan, întemeietorul celei mai vechi farmacii din Oltenia pe care o numise <<Coroana regală>>².

Nestrivită, ca prin minune, de buldozerele regimului comunist, Casa Simian din Râmnicu Vâlcea se înscrie în nota specifică perioadei interbelice, o perioadă extrem de prolifică din toate punctele de vedere și care a reprezentat pentru societatea românească un moment de mare efervescență. Preocupările elitei societății românești din acea vreme erau legate de găsirea acelor elemente care țin de tradiția, de identitatea și de specificul nostru național. Este vizibil faptul că arhitectura acelei perioade este marcată, în general, de ansamblul tendințelor “1900” și, mai ales, de influențele curentului “Art nouveau”, precum și de prezența din ce în ce mai vie a stilului neoromânesc care îmbină într-un mod armonios elementele tradiționale cu cele moderne.

Casa Simian este concepută în stil eclectic, cu elemente de inspirație spaniolă sau maură, cu vădite influențe ale stilului mediteranean, destul de des întâlnit în multe construcții civile din arhitectura bucureșteană a acelor vremuri. De asemenea, în arhitectura casei se îmbină armonios elemente de gotic târziu (cu accente flamboiante - vezi feroneria), cu elemente renascentiste (șemineu, capiteluri). O notă întrucâtva aparte este conferită de accentele neo-clasice (arcosoliul în altorelief cu o scenă pe tema „Răpirii Sabinelor”) sau rococo (șemineul din dormitor). Planul casei, care include și curtea interioară, specific epocii romane, este recurent în nordul Italiei. Impresia generală reține prin cromatică (abundența de „calcio vecchio”), distribuție volumetrică și profil (arcul în acoladă dinspre cabinet), dar și prin pigmentul ambianței „mudajer” spaniole. Plină de originalitate și eleganță, construcția pune în valoare folosirea materialelor de cea mai bună calitate și atenția deosebită acordată detaliilor. Spațiul istoric al Casei Simian cuprinde o mare sufragerie, sub-împărțită de un mare arc, limitată la capătul de nord de o absidă iar la cel de sud de un basorelief în stil neoclasic executat de un ebenist german, care ilustrează cunoscuta scenă a răpirii Sabinelor. În prima parte a sufrageriei, plafonul este realizat în stil gotic cu penetrații, iar în cealaltă parte este tăvănit cu bârne false transversale ca în goticul rural. Lateral, câteva scări conduc spre un birou cu plafon gotic, cu penetrații pe console, luminat de o fereastră biforă, cu vitralii simple, circulare, realizate din funduri de cupe de șampanie din sticlă transparentă. Biroul este flancat de două încăperi, care aveau funcția de dormitor, în cel dinspre nord, repartizat doamnei, existând un elegant șemineu sculptat în marmură și împodobit cu motive decorative în stil rococo. Un alt șemineu, ornamentat clasic, se află în prima încăpere a sufrageriei. Anexele de pe latura de nord au fost modificate în anii '70, fiind obținute săli egale, moderne, eliberate de orice podoabă de stil, pentru ca spațiile să permită expunerea lucrărilor de artă. Din vechea casă s-au mai păstrat intacte doar vechile beciuri care mulți ani au fost locul unde s-au depozitat gunoaiele și lucrurile inutile din muzeu. Niște țevi imense, izolate cu carton asfaltat,

² Baciu 1998, p. 15.

străbăteau coridoarele înguste de la subsol, acolo fiind raiul șobolanilor și al șoarecilor, ceea ce reprezenta un adevărat risc pentru cei care îndrăzneau să se aventureze în catacombele vechii case. În perioada 2010-2012, simultan cu amplele lucrări de reparații realizate în regie proprie de personalul calificat al muzeului, lucrări care au constat în mansardarea aripii de nord a imobilului, s-au realizat inclusiv lucrări de consolidare a acoperișului și s-au executat reparații în curtea interioară. Tot atunci s-a modernizat și beciul, care s-a transformat în spațiu muzeal, devenind galeria „SUB-SOL” a acestuia. Începând cu vara anului 2012, galeria “SUB-SOL” este locul unde se desfășoară un important și consistent proiect expozițional de promovare a artelor plastice contemporane. Tot în anul 2012, s-a realizat mansardarea aripii de nord a clădirii în care se desfășoară activitatea Muzeului de Artă, astfel că s-au creat condiții pentru depozitarea corespunzătoare a operelor de artă.

Secția de Artă a Muzeului Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea s-a înființat prin Decizia nr. 77109 din 22 iulie 1968 a Consiliului Culturii și Educației Socialiste, în jurul unei colecții de aproximativ 300 lucrări de artă plastică (pictură, grafică, sculptură, arte decorative, etc.), constituită în perioada 1951-1968. Începuturile unei astfel de colecții trebuie căutate în timp, cu ani în urmă, în perioada de după primul război mondial. Atunci, Ministerul Instrucțiunii Publice a oficializat, cu rezoluția nr. 45.409 din iunie 1921, donația pe care Esmeralda Paul Capelleanu, soția avocatului Paul Capelleanu, a făcut-o către Liceul “Alexandru Lahovary” din Râmnicu Vâlcea. Iată procesul verbal³ care cuprinde inventarul colecției și pe care îl redăm mai jos, păstrând exprimarea din perioada respectivă: „În conformitate cu rezoluția Ministerială No. 45409 din 1921, privitoare la donațiunea, pe care o face D-na Esmeralda P. Capelleanu, a unei colecțiuni de tablouri a defunctului său soț Paul Capelleanu, pe care o dăruiește liceului din R.- Vâlcea, subscrișii, Șt. Spirescu, director general al Bunurilor, reprezentând Ministerul Instrucțiunii și C. G. Mihăilescu, profesor, din partea liceului din R.-Vâlceii, am inventariat astăzi 30 iunie 1921, la locuința Doamnei Capelleanu din București, strada Popa-Tatu No. 76, colecțiunea de tablouri în chestiune, de față fiind pe lângă Doamna Capelleanu și Domnul Steriade, artist pictor, după dorința Doamnei Capelleanu. Inventarul acestor tablouri s’a întocmit în trei exemplare și cuprinde 78 de numere trecându-se pentru fiecare tablou numele autorului, subiectul precum și valoarea aproximativă de azi, în total 189.300 lei, (una sută opt zeci și nouă mii trei sute). Pentru ca donațiunea să aibă putere legală, Ministerul va obține autorizarea prin decret Regal cerută de codul civil și se va face actul autentic de donațiune conform legii”. Urmează semnăturile celor implicați în actul de donație: Șt. Spirescu, Jean Steriadi, C. G. Mihăilescu și Esmeralda P. Capelleanu. Scopul principal al colecției era enunțat în catalogul donației făcută liceului din Râmnicu Vâlcea unde colecția „poate fi sigură de o bună îngrijire, păstrare și venerație din partea generațiilor ce se vor perinda pe dinaintea ei,

³ Textul apare în Catalog 1923.

complectându-și educațiunea sufletului și gustului pentru frumos, de care se simte mare nevoie”⁴.

Paul Capelleanu s-a născut la București în data de 14 octombrie 1870 dar provenea dintr-o veche familie din Râmnicu Vâlcea. Fiu al lui Constantin Capelleanu și al Eufrosinei (născută Steriade), Paul Capelleanu și-a făcut studiile în București la liceul Sf. Sava, obținând diploma de bacalaureat în anul 1888. Licențiat al Facultății de Drept din București (1891), a funcționat, la început, ca procuror la Vaslui (1892), apoi ca avocat la C.F.R. (1894-1910) iar din 1910 și până la 24 ianuarie 1919, când încetează din viață, a condus întregul serviciu contencios al C.F.R. A fost căpitan în rezervă și a participat, împreună cu Regimentele 21 și 61 de infanterie, la campaniile din 1913 și din 1916. De asemenea, a fost unul dintre întemeietorii Societății “Tinerimea Artistică” din București, o asociație care cuprindea cele mai importante nume din arta plastică românească din acele vremuri: „el era sufletul și mângâierea artiștilor în necazuri și suferințe; pe toți îi primea, le îmbrățișa cu căldură cauza - ori de câte ori aveau necazuri prin justiție - căci Paul era avocat; pe toți îi apăra gratuit, din prea multă simpatie ce le-o purta. Și așa fiind Paul, era iubit de toți artiștii. Nu era manifestare artistică, la care să nu ia și el parte cu sufletul, îmbărbătând-o și încurajând-o; de unde se vede dar, că o colecție de artă în casa unui atare om nu putea lipsi; singure care îi puteau hrăni sufletul și-l înălța spre culmi mai înalte de idealism”⁵. Această donație reprezintă nucleul care a dus la apariția colecției și la înființarea secției de artă plastică din cadrul Muzeului Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea.

În anul 1957, în urma unei dispoziții ministeriale (nr. 51.234 din 1957), colecția Paul Capelleanu se transferă de la liceul “Alexandru Lahovary” la Muzeul Județean Vâlcea (azi Muzeul Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea). Din anul 1968 și până în prezent, patrimoniul artistic al colecției a înregistrat o creștere remarcabilă prin donații, achiziții, transferuri, ajungând în prezent la peste 2316 piese (759 lucrări de pictură, 68 lucrări de sculptură, 998 lucrări de grafică, 15 lucrări de tapiserie, 476 icoane), în majoritate aparținând artei românești moderne și contemporane. Bazele îmbogățirii colecției au fost puse încă din 1964-1965, când s-au făcut și primele achiziții de lucrări ale unor pictori locali ca Radu Theodosiu, Constantin Iliescu, Emil Ștefănescu și Mihail Hubert. Începând cu anul 1969, apar și primele achiziții mai importante: Aurel Băieșu, Vasile Popescu, Octav Băncilă, Ion Theodorescu Sion, Grant, Artachino, etc. Colecția de sculptură, deși mult mai modestă ca număr, se bazează în principal pe un lot de lucrări transferat de la Muzeul Storck care au o valoare artistică deosebită și sunt realizate de artiști români de primă mărime: Gheorghe Apostu, Oscar Han, Ion Irimescu, Ovidiu Maitec, Costel Badea, Mac Constantinescu, Dumitru Paciurea. Colecția de sculptură conține inclusiv două lucrări de mici dimensiuni aparținând Miliței Petrașcu. Cele șase lucrări din

⁴ Catalog 1923, p. 6.

⁵ *Ibidem*.

creația lui Gheorghe Anghel, din categoria „tezaur”, se află în Colecția Alexandru Bălintescu de la Costești-Vâlcea.

Una dintre cele mai importante donații către muzeu este, cu siguranță, colecția Alexandru Bălintescu care, în perioada 1972-1982, a fost muzeograf și șeful Secției de Artă a Muzeului Județean Vâlcea. Prietenia pe care Alexandru Bălintescu a avut-o cu marele sculptor Gheorghe Anghel a dus la alcătuirea unei colecții extrem de importante, care conține un număr de 55 de lucrări de artă: 25 de pictură, 22 de grafică, 8 de sculptură, aparținând unor nume importante ale artelor plastice românești contemporane: Gheorghe Anghel, Florin Niculiu, Horia Bernea, Gheorghe Tomaziu, Gheorghiuță Rodion, etc. Donată Muzeului Județean Vâlcea în anul 1980, colecția a fost inaugurată la data de 16 august 1970, conform dorinței donatorului, în Casa de Cultură din comuna Costești⁶.

În perioada comunistă, principala sursă de lucrări de artă pentru îmbogățirea colecțiilor era Consiliul Culturii și Educației Socialiste, în înțelesul că această instituție era cea abilitată să realizeze, în mod constant și după criterii care țineau în mare parte de interesele propagandei de partid, achiziții de artă, atât de la artiștii contemporani, cât și de la persoane private care dețineau lucrări de patrimoniu. Lucrările achiziționate erau inventariate foarte strict de către comisiile de patrimoniu care erau constituite și funcționau atunci în cadrul muzeelor. În perioada 1973-1975, colecția Secției de Artă a Muzeului Județean Vâlcea s-a îmbogățit cu peste 500 de opere de artă de valoare, reprezentative pentru arta plastică românească modernă și contemporană. Alături de „Casa țărănească” semnat Nicolae Grigorescu (Muzeul de Artă deține trei lucrări aparținând lui Nicolae Grigorescu), de naturile statice semnate de Theodor Pallady, Dumitru Ghiță și de cele 9 opere semnate Ion Țuculescu, în colecția muzeului au mai intrat prin achiziții directe, donații sau repartiții, prin Consiliul Culturii și Educației Socialiste, respectiv prin Comitetul de Cultură și Educație Socialistă Vâlcea sau prin Oficiul Național de Expoziții București, și alte opere aparținând unor nume importante ale picturii românești: Gh. Pătrașcu (Peisaj), Camil Ressu (Două țărânci), Corneliu Mihăilescu (Femeie cu copil, Natură moartă), Samuel Mutzner (Flori de câmp), Ion Muscelanu (Iarnă la Pangratti, Țărâncă, Flori), Gheorghe Vânătoru (Natură statică, Flori, Fată pe gânduri), Matilda Ulmu (Peisaj cu lună), Ion Gheorghiu (Nud așezat), Ion Bițan (Flori roșii cu fluture), Florin Niculiu (La cules), Constantin Piliuță (Flori, Tudor Arghezi, Iarna), Sabin Bălașa (Răscoala moșilor, Cristina), Vasile Grigore (Câmp cu pădăii), Ion Vrăneanțu (Răsunet, Moș Gheorghe, Toamna), Ion Brodeală (În amurg) ș.a.⁷.

La începutul anilor '80, Secția de Artă a Muzeului Județean Vâlcea a fost gazda unui eveniment de mare importanță pentru arta plastică românească, atât din punct de vedere al tematicii expoziționale, cât și sub aspectul anvergurii extraordinare a evenimentului. Expoziția de “Artă comparată” s-a intitulat

⁶ Bondoc 2007, p. 13.

⁷ Bălintescu 1976.

“Secole de continuitate în arta românească” și l-a avut curator pe maestrul Paul Gherasim, bucurându-se de un ecou deosebit în rândul elitelor culturale din anii ‘80. Cadrul “special” al Casei Simian l-a stimulat pe curator pentru punerea laolaltă a unor opere de artă plastică aparținând unor artiști reprezentativi pentru arta plastică românească (Horia Bernea, Florin Niculiu, Marin Gherasim, Sorin Dumitrescu, etc.). Pentru realizarea expoziției s-au folosit atât lucrări din colecția proprie a muzeului, dar și lucrări împrumutate de la artiști sau de la alte muzee. De asemenea, începutul anilor 1980 este momentul în care Muzeul Județean Vâlcea devine organizator sau partener principal al simpozionului de artă plastică „Art-Campus”. Din cele nouă ediții la care au participat peste 100 de artiști, au intrat în colecțiile muzeului mai mult de 100 de lucrări de artă plastică contemporană. Iată doar câteva nume importante ale unor artiști participanți la simpozionul de artă Art-Campus și care au donat lucrări muzeului: Vasile Tolan, Vioara Bara, Tiotiu Epaminonda, Ioan Pop Augustin, Horia Petruțiu, Adrian Chira, Maria Mateian Mărginean, etc.

În perioada de după 1989, prin realizarea unor simpozioane de sculptură, în calitate de organizator sau de partener, Muzeul Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea și-a adăugat în colecția de artă și alte lucrări de sculptură aparținând, de data aceasta, unor autori contemporani. Astfel, în perioada 5-12 septembrie 2012, Fundația H.A.R. București, cu care Muzeul Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea are o lungă și eficientă colaborare, a organizat, la Muzeul Satului Vâlcean de la Bujoreni, un simpozion de sculptură în lemn, la care au participat cinci sculptori români contemporani: Alexandru Ciutoreanu, Marian Petre, Nicolae Popa, Alexandru Nancu și Sergiu Săliște. Cele cinci lucrări de sculptură, realizate în lemn de tei, de dimensiuni medii (aproximativ 1,5 m înălțime), s-au adăugat colecției de la Secția de Artă a muzeului. De asemenea, ca urmare a organizării expoziției retrospective MARIA CONSTANTIN⁸ în perioada 01.12.2012–10.01.2013 de către Fundația H.A.R. București, 35 de lucrări ale artistei, executate în acuarelă, au fost donate Muzeului Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea, care a găzduit acest eveniment în incinta Muzeului de Artă.

O altă importantă donație care a îmbogățit în mod substanțial colecția de artă contemporană a Muzeului Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea după 1989, respectiv a Secției de Artă a acestuia, este reprezentată de cea a soților Gheorghiu și Grigorian Rusu, artiști plastici contemporani care au locuit o perioadă importantă din viața lor în Craiova și care, în anul 1998, au emigrat în America. La plecare, aceștia au donat muzeului vâlcean 82 de lucrări din creația proprie (Rusu Grigorian-70 de lucrări, Gheorghiu Rusu-12 lucrări). Grigorian Rusu este artistul care a participat, ca invitat al grupului ”9+1”, alături de Marin Gherasim, Sorin Dumitrescu, Horia Bernea, Florin Ciubotaru ș.a., la expoziția organizată în anul 1990 (aceasta fiind și ultima expoziție a grupului), la sala

⁸ Maria Constantin, artist plastic român (1926–2012). A urmat Academia liberă „Guguianu”, studiind cu M.H. Maxy și A. Ciucurencu.

Dalles din București, fiind considerat de către critica de specialitate drept unul dintre cei mai importanți exponenți ai expresionismului românesc contemporan. Pe linia donațiilor importante de după 1989 se înscrie și cea a artistei Medi Wechsler Dinu care a donat, prin intermediul Fundației Habitat și Artă în România (H.A.R.), 10 lucrări din creația proprie în urma expoziției din anul 2010 pe care Muzeul Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea a organizat-o, în onoarea artistei centenare, în generoasele spații de expunere ale Muzeului (Secției) de Istorie. Cu acest prilej, Medi W. Dinu a primit Diploma de Cetățean de Onoare al Municipiului Rm. Vâlcea. Seria donațiilor continuă în anul 2012 cu cea a lui Alecu Ivan Ghilia, scriitor, dar și absolvent al Facultății de Arte Plastice de la Iași, acesta donând muzeului un număr de 10 lucrări din creația proprie.

Întreaga activitate de la Secția de Artă a Muzeului Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea se concentrează în mare măsură pe funcția educativă a muzeului, în general, mai ales că în societatea contemporană educația joacă un rol extrem de important iar muzeul, alături de celelalte instituții de cultură și, evident, de cele de învățământ, poate contribui substanțial la mai binele societății, într-o perioadă în care sunt departe de a înceta pe deplin diversele conflicte politice interne și internaționale, generate de schimbări profunde de ideologii și sisteme de orânduire, de reșezări și de regroupări de forțe multinaționale, într-o lume amenințată de crize de tot felul și în care continuă să se manifeste și azi spectrul sărăciei și al foametei. Misiunea didactică a muzeului include activitatea de cercetare științifică care se face în mod organizat și sistematic, un accent important punându-se, de asemenea, pe îmbogățirea patrimoniului, pe conservarea și valorificarea lui. Muzeele, nu doar cele mari, reprezintă adevărate laboratoare sau institute de cercetare științifică, capabile să deschidă noi perspective asupra patrimoniului muzeal, fie național, fie universal. Îmbogățirea colecțiilor se face selectiv, după o temeinică cercetare care are la bază criteriile științifice.

Imediat după 1989, Secția de Artă a Muzeului Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea a continuat să se implice în organizarea unor evenimente culturale de amploare care au situat instituția muzeală în topul celor mai active și mai dinamice instituții culturale. Dintre evenimentele importante organizate de muzeu putem menționa “Salonul de Sud” care a fost o expoziție regională de artă plastică, o manifestare de amploare la care au fost invitați să participe artiști din toată zona de sud a țării, excepție făcând municipiul București. A fost o expoziție pentru care s-a constituit un juriu care a dat premii pe diferite genuri de artă. “Salonul de Sud” a avut două ediții, 1997 și 1998, la cele două ediții ale manifestării participând 120 de artiști. În prezent, pentru promovarea artelor plastice românești contemporane, s-au inițiat trei direcții expoziționale care definesc politica culturală a Secției de Artă a Muzeului Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea:

1. **“Mari artiști români”**, proiect care are drept obiectiv atragerea artiștilor contemporani deja consacrați, artiști importanți pentru arta plastică românească

și participarea acestora cu expoziții personale în cadrul muzeului. În urma demarării acestui proiect, la Muzeul de Artă din Râmnicu Vâlcea au expus, deja, Corneliu Vasilescu, Ana Ruxandra Ilfoveanu și alții. Proiectul urmărește inclusiv organizarea unor expoziții în care sunt expuse lucrările aparținând unor artiști care au dispărut fizic, însă lucrările lor îmbogățesc colecțiile particulare sau publice din România (ex: expoziția “Artiști interbelici în colecțiile muzeelor din Oltenia”, expoziția retrospectivă B’ Arg, etc.);

2. **“Restituiri”** este proiectul care face posibilă reîntoarcerea acasă, prin intermediul operei lor, a artiștilor născuți în zona județului Vâlcea, fie că sunt contemporani, fie că aparțin unor epoci trecute (ex: Angela Tomaselli, Dumitru Radu, Constantin Cerăceanu, Emil Ștefănescu, Constantin Iliescu);

3. **“Alternative”** este proiectul care are în vedere promovarea tinerilor artiști, elevi și studenți la instituțiile de învățământ artistic (Expoziția absolvenților Liceului de Artă din Râmnicu Vâlcea, Expoziția studenților de la Facultatea de Arte și Design din Timișoara, etc.). Proiectul urmărește, de asemenea, promovarea tuturor celor care au talent dar nu au statutul de artist profesionist.

Urmarea acestor evenimente a fost o mai bună comunicare cu publicul de artă, educarea lui, precum și cunoașterea, îmbogățirea patrimoniului cultural al instituției.

P.S. Imediat după 1989, o dată cu schimbarea regimului politic, urmașii Simienilor au revendicat imobilul confiscat abuziv la venirea comuniștilor la putere. Instanțele judecătorești au dat câștig de cauză moștenitorilor dar guvernul României, în anul 2007, sub conducerea liberalului Călin Popescu Tăriceanu, i-a despăgubit cu suma de 1.400.000 de euro, astfel că imobilul a rămas în continuare domeniului public și continuă să găzduiască, pe mai departe, colecțiile de artă ale Muzeului Județean “Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea.

Bibliografie

Art Campus		Cataloagele taberelor “Art Campus”.
Baciu	1998	Ștefan Baciu – <i>Mira</i> , București, 1998.
Bălintescu	1976	Alexandru Bălintescu, <i>Cronica</i> , în Buridava. Studii și materiale, nr. 2/1976, p. 129-132.
Bondoc	2007	Dumitru Bondoc, <i>Alexandru Bălintescu – artizanul muzeului de artă din Costești-Vâlcea</i> , Rm. Vâlcea, 2007.
Catalog	1923	<i>Catalog</i> , Tipografia și Legătoria T. Apreotesei & Grabowski, Râmnicul Vâlcei, 1923.
Salonul	1997-1998	Catalog „Salonul de Sud”, ediția 1997 și ediția 1998.